

Yaşamaya Dair

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Şubat 2022

Düş taksimleri, gerçeklerin ayracı bir iklimden ziyade ikileme düşen coğrafyası yüreğin ve mevsimlerden matemler derlediğim: kirli sayacı nefretin bense papatya tarlalarında sekiyorum bir bir.

Bir çiçek olmanın ayrıcalığı ile.

Bir renksem kılavuzun haşmetli gök kubbe.

İçimde bir içimlik şiirler bazense içerlediğim ama en çok kendime çünkü yetemediğim kadar misafir duygulara seviyorum sevmeyi nihayetinde kendime uzattığım elim ve kendimle tokalaştığım.

Hüzünse bir martaval.

Düşkünüğümse evrene gel gör ki dünya nimetlerinin uzağında titremeden dizlerim bazen dizlerimi kırdığım en çok da secdeye varma arzusu ile dünümün kırışıklarını ütlediğim bazense tüten duman yüreğimin bacasından en çok da kapıdan kovduklarım iken bacadan içeri dalan.

Nohut oda bakla sofa.

Ah, aşkımın kıyısına vuran duygular ve ben aşkım aşikâr.

İçimde emniyet kemeri ne zamanki kendimle çarpışsam ve yüzleşsem ve tası tarağı toplayıp da gitmek istediğim en çok da kendimden ve işte ansızın gerçek olan mucizeler ve sayacı yeniden çalışıyor ruhumun meğerse benmişim en çok sevmem gereken ve aklımın kılavuzluğunda konuştuğum bülbül ve gül bahçesine düştüğüm cennet misali.

Oymalı duygular.

Oyalı sözcükler.

Öykündüğüm öyküler dünde saklı ama gün itibari ile de tazeliğini koruyan ve düşlerden gerçekler örüyorum aşkı ise köşeli paranteze hapsedip ekliyorum bir bir halkaları.

Durağan mevsim.

Duraklı kafiyeler.

Durmaksızın yazmak adına baş koyduğum yolda şapka çıkardığım yazarlar ve şairler.

Şerh düşünüyorum en sevdiğime.

Sevindiriyorum da bir bir içimdeki çocuğu ve dündeki yolculuğumla günü kariyorum sözcüklerin eşliğinde sözcükler iken ruhumu dağılayan bir o kadar yaralarımı sağalttığım.

Sağdıcım aşk solumda saklı hatıralar.

Sağ ayağımla attığım ilk adım ve dilimde Besmele.

Öyle bir zamana denk düşünüyorum ki oraklar eşliğinde deşiyorum bir bir maziyi.

Günü uyuttuğum gecenin pervazında.

Mevsimi uğurladığım bahar ısıklarken penceremi.

Ve evet, hava soğuk üstelik cüce Şubat iken misafirimiz ben bahar tadında hicvediyorum hayatı ve bahara dönük yüzünde kış güneşinin gamzelerine dalıyorum gecenin köründe yüzümde gülümseme ve sırtımda hırkam gel gör ki mutluyum ben gecenin ve de soğğun nezdinde.

Mağlup geldim hayat.

Mağdur kılındığım bazen bayat kraker gibi içimi kıran açlık ama açlığını hep bastıran biri olarak en çok ruhumun açlığına kaniyorum ve sayfa sayfa yazıyorum.

Aksanı yok içimdeki kuşun.

Albenisi olmasa da yaşadığım hayatın...

Alaveresi olmayan duygulardan baş koyduğum yolda baş veriyor filizler ve dolgun başaklar gibi ağırlığımı koyuyorum insanların önüne ve sadece Hakkın makamında başımı eğiyorum İlahi Aşkın esintisinde kâh büyüyorum kâh küçülüyorum ve önce içime sonra dışıma kapanıp farklılığımı ortaya koyuyorum diğer insanların gözünde.

Çat kapı gelen kimse.

Sen çal ben söyleyeyim diyenlerden olmadığım mıdır ne...

Eğri oturup doğru konuşuyorum ve doğrucu Davud kimliğimle çok da kabul görmesem de içime esen rüzgâra müteşekkîr ve vicdanımla barışık yuvarlanıp gidiyorum iste bazense içimdeki ondalık nükteyi öyle bir sıfıra yuvarlıyorum ki ve elbet sil baştan.

Artı hanemde saklı olan ne ise.

Eksi haneme düşen ön yargılar ve gözyaşı.

İşte tutanağım iken hakkaniyet ve esefle beni sevmeyenlerden yana iken tasam sevdiğime emin oluyorum ansızın.

Bazen pencereye konan bir kuş.

Bazen içinde olmaktan haz duyduğum döngü.

Bazen bir bardak çayın eşliğinde sohbet ettiklerim.

En çok da yazarken kendime d/okunmanın verdiği mutlulukla sekerken bir duygudan bir sözcüğe ve kanatlandığım bilinmezcin gücüne vakıf İlahi Aşkın da güzelliğine ve rahmetine uzandıkça asla da eksik olanları önemsemiyorum zaten dünyanın malından mülkünden çoktan vazgeçmişken hayatla duygular arasına koyduğum o devasa ayraç ve hüznümle sakin aşkla sabit bir rota belirleyip ilerliyorum hedefime doğru.

Bir şiir.

Bir hikâye.

Bir manzume.

Bir deneme.

Belki bir roman.

Beni ihya eden maneviyatın doruğunda ilerlemenin verdiği huzur ve mutlulukla...

Uykumdan çaldığım.

Öncemde hayatımdan çaldığım.

Yarınlara dokunmak adına tadı damağымda kalan duygular ve hayaller ve alametifarikası ömrün.

Sektığım bir bir.

Seçtiğim tek tek.

Gözümü sakındığım.

Bazen sobelendiğim.

Yürek iken radarım aşk iken tutkum yalnızlıksa mevsimi olmayan bir utkunun nezdinde ve katbekat

büyüyor içimdeki dünya ve göğe merdivenle tırmanmanın verdiği huzur ve öz güven ile kendimi sevebilmenin nasıl da bir ayrıcalık olduğunu bana sunan Mevla'ya hamt etmenin eşliğinde elimde tuttuğum su küresine takılıyor gözlerim bense bir su perisi gibi dalıp da çıkıyorum suyun yüzeyine ve görünmezliğimin mealinde beni gözeten Gücün varlığı ile hayatımı gerçek manada yaşanır kılan her güzellik adına da bunun bir masal olduğunu idrak ediyorum sonunda.

Bense bu masalın başkahramanı iken karanlıkta kalan gölgelere de aldırış etmezken biliyorum da bildiğimin bana verdiği gücü ve gururla taşıyorum bayrağımı elbet aşkın asası iken şiar edindiğim ve kilit noktasında evrenin şüheda mazime de şükrediyorum dokunulmazlığı ile aşkın dokunmaya koyamadığım bir güzellik iken bulutların üzerinde yaşadığımı bana hissettiren ve doğurgan her duyguyu da bağrıma basarken...